

[Askjær Jørgensen]

mange af de mennesker, der fungerer ude i den danske produktionssektor, og dér fortæller man, at højrenteproblemet er ved at kvæle alle derude, så man har meget svært ved at komme i julestemning. Og uanset om man gungrer og gungrer og gungrer og man siger: vi er fra CD, vi har stor indflydelse, så siger man stadig væk i dansk erhvervsliv: vi har det tudeskidt.

Men nu har vi altså fået hr. Palle Simonsens erkendelse af, at en ganske uansvarlig finanslov forværrer situationen vedrørende højrenteproblemet, og så vil jeg nøjagtigt skrive det op i min lommebog, når jeg ser, hvordan der stemmes til denne uansvarlige finanslov. For det går jo ikke, det, som hr. Bertel Haarder lancerer, at vi selvfølgelig skal have en finanslov, for der er jo ingen tvivl om, at regeringen har flertal for sit finanslovsforslag i forligspartierne, og derfor skal jeg endnu en gang opfordre venstre og konservative: lad være med at tage ansvar for noget så uansvarligt og ødelæggende for den danske produktionssektor som den finanslov, der fremstår nu med den forværrede situation med de 5 mia kr.

(Kort bemærkning).

Flygaard (DR):

Man kan jo få mange ordspil, hvis vi skal til at diskutere, hvor de forskellige går hen, når de går ud efter at have været inde, og hvad de går ind til, når de åbner døren for en tid. Det vil vel altid være, om man så kan sige, demokratiets pris og virkemåde, at der finder en sådan vekselvirkning sted, så det synes jeg ikke man skal bebrejde hinanden i det omfang, der sådan antydningvis er lagt op til.

Waldorff (VS):

Jeg tror godt, jeg kan sige, at vi i VS ville have forsvoret, at vi nogen sinde skulle komme i den situation, at vi ønskede hr. Brusvang tilbage som politisk ordfører for CD, men ikke desto mindre så tror jeg nok, at den udskiftning ville have været et væsentligt bidrag til det arbejde, som skal laves i CD-komiteen til højnelse af de folkevalgtes om-dømme.

I øvrigt havde jeg tænkt mig at starte et lidt andet sted; man er jo ikke forvænt med, at man holder sig til sagen her i huset. Oppe

nord for polarcirklen sådan cirka lever der et lille dyr, som hedder en lemming, og som ofte får iagttagere til at blive forfærdede på grund af det specielle træk ved de små dyr, som ikke er større end som så, at disse lemminger starter en march, tusindvis, hundredtusindvis af lemminger, og så går de simpelt hen ligeud, hen over tundra, moser og gletchere og ud over afgrunde, hvor de styrter i havet og omkommer i tusindvis.

Historien har mange andre eksempler på undergangsvisioner, som bliver til virkelighed, Sodoma og Gomorra f. eks. eller romerrigets undergang, og det fælles for lemminger, sodomitter og romere er, at de ser ikke faren, og derfor er de afskåret fra at handle sådan, at de undgår den. Der er også en forskel imellem dem, og det er den, at lemmingerne er svære at få kontakt med, mens romere og sodomitter, som principielt taler sproget, ikke er til at råbe op, fordi de af en eller anden grund har blokeret for kommunikation, sådan at de er afskåret fra at tage imod den viden, som kunne redde dem.

Lemmingerne er lovlig undskyldt, de er så at sige fysisk handicappede i situationen, men tungere ligger det med romere og sodomitter, og de falder ind under professor Løgstrups definition på stupiditet. Stupiditet er, når man af en eller anden grund har blokeret for en viden, som er fuldt tilgængelig. Jeg vil sådan set lade det være op til socialdemokratiet selv, om de vil regne sig under kategorien lemminger, eller om de hellere vil være stupide.

Det centrale i sagen er, at socialdemokratiet og store dele af den socialdemokratiske arbejderbevægelse nægter at se i øjnene, at den industrialiserede verden står langt inde i en krise, som kan blive lige så dybtgående som 1930'ernes krise, og som kan blive lige så forfærdelig i sine politiske konsekvenser. Man har oplevet nogle gange før i historien, at de socialdemokratier, som bestyrer de borgerlige samfund, nægter at se de klare tegn på sammenbrud i det økonomiske system, som alle andre kan se, at de nægter at anerkende, at de er ved at nå til en grænse, hvor de ikke længere kan lade være med at vælge side imellem arbejderklassen og borgerskabet.

Det er altid svært at overbevise folk om, at ulykkerne venter lige om hjørnet, og det er særlig svært, når folk stadig ikke rigtig har